

## RT 200

de Cristian Ioanide

Stimați cititori,  
Doamnelor și domnilor,

După o cursă incredibilă, de aproape 8 ani, Romanian Times, revista cu un nume atât de banal, dar atât de viu disputată datorită unor patimi vechi din comunitatea română, a ajuns cu ajutorul lui Dumnezeu la numărul 200.

E mult? E puțin?

Aș zice mai degrabă “mult”, pentru că e o publicație a Exilului Românesc, cel politic, cel al libertății de expresie, al setei de democrație, și nu a diasporei economice din perioada eternei și straniei tranziții. Or, această sete, deși e atât de benefică spiritului, erodează fizic, scurtând viața.

La apariția numărului 100 scriam:

“Acum patru ani, această performanță mie mi se părea aproape o imposibilitate, din punct de vedere logic. Cum să construiești o revistă de lungă durată în America, cu doi poli în buzunar, cu tipografii mai scumpe (și mai puțin virtuozitate tehnic) decât în San Francisco sau New York, fără scriitori cu renume, fără tehnicieni computeriști specialiști în ale ziaristicii!? Mai mult, cum să te încumeți la așa o treabă într'un târgușor cu vreo 16 – 17 mii de români (cam atâția erau pe vremea aceea în zona Portland – Vancouver) mai aprigi și mai de neînduplecat decât oriunde în Lumea Nouă?!

Dar întrebarea cea mai grea pe care ne-am pus-o atunci a fost: **Cum am putea învinge exageratele reticențe confesionale, astfel încât revista nou înființată să se poată adresa tuturor fraților români din Exil?**

S'a discutat mult pe această temă și singura concluzie a fost că, expunerea temelor abordate cu o maximă sinceritate va învinge cea mai mare parte dintre suspiciuni. Și așa a fost. Nu datorită nouă, ci pentru că, sunt sigur, Dumnezeu, care privește în ascunsul nostru, a văzut că în noi nu e o nici o goană după bani nemuncați, nici după o glorie deșartă, ci doar dorința de a crea un climat de respect reciproc și de bunăînvoiere între frații noștri – deci, aproapele nostru – răzlețit fără voie printr'o lume străină. Credința mea fermă este că Dumnezeu iubește și prețuiește idealismul (căci ce altceva e dragostea pentru aproapele?!) și atunci când îl vede îl încurajează prin miracole. Căci alergarea fără răgaz, timp de patru ani, a lui Romanian Times nu poate fi considerată altfel decât un miracol.

Vorbind de idealism, vreau să remarc cu toată tăria că cota maximă a acestuia, în acele zile de început, nu s'a manifestat la mine (eu fiind un idealist ‘profesionist’), ci la doi tineri oameni de afaceri, **Mircea Lubanovici și Beni Lucescu**, ale căror priviri pline de primăvară au învins în inima mea ultimele reticențe de cercetător științific, împătimit al logicilor reci, omenești. Și pentru jertfa lor, făcută pentru înălțarea sufletească a aproapelui, Dumnezeu i-a binecuvântat spiritual, dar și cu multe, multe daruri materiale. Și mă bucur pentru asta, nu numai din spirit prietenesc și de echipă, dar și pentru faptul că mi s'a confirmat teoria ‘absurdă’, potrivit căreia: **IDEALISMUL ESTE CEL MAI PRACTIC DRUM SPRE PROSPERITATEA SPIRITUALĂ ȘI MATERIALĂ**. Idealismul reconstruiește instituțiile de bază ale societății și micșorează influența exagerată a individualităților, care la început poate fi benefică, dar, aproape întotdeauna spre final, duce la dezastre.

Dar dorința aceasta de a te adresa “tuturor” este deopotrivă ambițioasă și plină de risc. E infinit mai ușor să declari că te adresezi numai unei anumite categorii de cititori, căci prin asta poți lesne eschiva cele mai multe dintre critici, printr'o replică de genul: *Ne scuzați! Noi n'am făcut referiri la dumneavoastră!* Și totuși, noi asta ne-am dorit chiar de la bun început: Să ne adresăm tuturor. Și ne-am asumat, din această cauză, toate riscurile, știind că, cumva, noi luptăm împotriva urmărilor unui blestem foarte vechi.”

Într'adevăr, slavă Domnului, antipatia interconfesională a fost mult atenuată prin cunoaștere și înțelegere reciprocă, revista noastră fiind o publicație de tip “forum”, care dă posibilitatea fiecăruia să își expună ceea ce are mai bun. În acest fel, Romanian Times a netezit calea înființării primei organizații comunitare din Oregon, **ROMANIAN – AMERICAN SOCIETY** (președinte Mircea Lubanovici), care are un departament special rezervat liderilor spirituali ai bisericilor noastre. Or, dacă liderii spirituali pot sta la aceeași masă ...

La aceste rezultate au contribuit din plin cei 15 până la 20 de autori care s'au alăturat revistei noastre din pur idealism, făcând ca numărul ei de pagini să crească de la 24 la 44. Într'un editorial de acum un an făceam o

succintă prezentare a celor mai mulți dintre aceștia, și acum, în acest număr aniversar, aș dori să o reproduc, aducându-le totodată întreaga mea recunoștință.

“**Liviu Antonesei** este profesor la Universitatea din Iași, la catedra de Științele Educației. Din 1978, el este autorul a circa o sută de studii științifice din domeniile moderne, metodologiei cercetării educației și științelor politice. Scrie cu regularitate la câteva dintre publicațiile din Exilul Românesc, iar în RT este titularul rubricii ”România pe înțelesul tuturor”.

**Liviu Cangeopol** este considerat de către majoritatea cititorilor cel mai rafinat analist politic al Exilului. Face parte din grupul rezistențelor anticomuniști din Iași. Venirea sa în Exil, în 1989, a produs un reviriment spectaculos al celui mai citit săptămânal *Lumea Liberă* din New York. Scrisul său bărbătesc, curajos, cât și incoruptibilitatea sa i-au jenant de multe ori pe ziaristii ”tranzitiei”, pentru că, Liviu Cangeopol este omul cu o singură cale. Contribuția sa la dezvoltarea RT este greu de evaluat, de aceea îi datorăm întreaga noastră grație.

**Nelu Ciorba** este produsul cel mai fidel al RT. El știe să desprindă din evenimentele politice curente efectele viitoare asupra Bisericii lui Cristos. Este deținătorul rubricilor de analiză eschatologică și teologică ”Mărul de Cearță” și ”Străjerul”.

**Leonard Oprea** este un scriitor foarte gustat în America românească și chiar în ... cea americană, prin cărțile sale despre *Theophil Magus*. Scrisul său este dotat cu o mistică pozitivă, reconfortantă, care alină suferințele sufletești ale multora. Este titularul rubricii ”Cronici Bostoniene”.

**Lucia McNeff** are ascuțimea unui brici, dar bunătatea unui apostol. Licențiată în inginerie electronică, ea are, fără îndoială, harul cântării cuvintelor. Rezultatul? Un text deosebit de echilibrat și credibil pentru cititor. Este titulara rubricii ”Gânduri ... gânduri”.

**Emilia Sosnovschi** are un masterat în probleme de ecologie și este titulara incitantei rubrici ”Se vor întâmpla vreodată toate acestea?”, ce conține debateri privind dramaticele tulburări la care va fi supusă planeta noastră într-un viitor apropiat. E un text viu care întotdeauna atrage.

**Marcel Urs** este un ziarist profesionist preocupat de tot ce este nou, dar dă să înțeleagă fenomenele prin prisma credinței creștine. Este titularul rubricii ”Mozaic”.

**Ionel Cadar** este un fin observator al sufletului românesc pe pământ american, căruia vrea să-i cunoască toate fațetele, și bune, pentru a le lauda, și rele, spre îndreptarea lor.

**Octavian Curpaș** este un alt ziarist profesionist, extrem de fecund. Colaborează cu cele mai bune publicații ale Exilului.

**Aurel P. Miculescu** este un studios și meticolos interpret al literaturii apocaliptice, domeniu în care are numeroase studii publicate în America și România.

**Gelu Arcadie Murariu** este un superb literat format la școala Timișoarei. A fost pentru mulți ani editorul excelentei reviste creștine *Agapia*. Exegezele sale biblice sunt argumentate până la ultimul detaliu și pline de echilibru.

**Nelu Terpea** este pastorul unei biserici pentecostale din Florida și un flămând sfredelitor al Scripturilor. Pentru el nu există spații de importanță secundară în textul biblic, ci totul trebuie cercetat cu înfrigurare.

**Aurel Sas** este preotul paroh al unei biserici din Las Vegas. Ispitele care zilnic îl înconjoară în acel Vavilon, pe el și pe enoriașii săi, nu numai că nu-l îndepărtează de credință, ci îl îndârjesc în ardoarea cu care scrie despre Cristos, modelul său.

**Petru Lascău** este pastor al unei biserici pentecostale din Arizona și are cu adevărat harul unui mare scriitor creștin. Regretatul poet Ioan Alexandru l-a iubit pentru asta din toată inima. Eu nu mă satur să-l ascult vorbind. A fost editorul unei excelente reviste creștine a Exilului, *Exodus*.

**Slavomir Almăjan** este poetul inimii mele, pentru că tot ce iese de sub pana sa, cu sau fără rime, se transformă miraculos în armonie celestă. Căci harfa sa e închinată doar lui Cristos, Cel în glorie.”

De aproape jumătate de an, acestui șirag s'a adăugat **Daniel Lucescu** (vărul co-editorului Beni Lucescu și frate al ziaristului Pavel Lucescu de la Cotidianul), care privește America noastră, a tuturor, cu ochii unui creștin provenit din spiritualitatea românească. Și o privește îndelung și cu atenție, astfel încât, programul 1 & 1 al redacției a arătat că cititorii îi devorează scrierile.

În fine, de curând, bunul meu prieten și vechi colaborator **Doru Pope**, care este acum pastorul unei biserici din British Columbia, ne-a pus la dispoziție grupul său de eseuri ”Perspective Creștine”, pe care le publicăm cu multă plăcere, fiind scrise într-un deosebit de interesant limbaj actual. Căci Doru Pope, deși e un om plin de blândețe, este un ucigaș al ”limbii de lemn” a tranzitiei, aducând un mare folos bisericilor noastre.

Stimați cititori, înaintea realizării fiecăruia dintre aceste 200 de numere ne-am pus întrebarea: S'au schimbat ideile care au constituit fundamentul originar al lui Romanian Times?

Cred că, încă din primul an de apariție, am simțit nevoia de a defini modul în care funcționează publicația

noastră, o publicație de tip "forum", dar care nu poate fi confundată cu un "portal" sau un "chat" din presa electronică. Și iată și această definiție, care nu cred că trebuie să ne scape din vedere:

"Principiul fundamental al revistei noastre este: *Fiecare participant trebuie să vină cu tot ce are mai bun în inima și în mintea sa la acest forum, chiar dacă ideile sale sunt mult diferite de cele ale altora, pentru a da cititorului posibilitatea să-și aleagă din această multitudine de idei și soluții cea mai potrivită pentru sine. Revista noastră nu impune puncte de vedere, ci stimulează creativitatea liberă.*

Din fundamentarea acestui principiu au reieșit exigențele care impun sau nu publicarea textelor ce ne parvin la redacție.

**Prima exigență** este că toate ideile avansate într'un text trebuie să fie temeinic demonstrate, nu enunțate sentențios ca de o curte supremă, care nu are de dat socoteală nimănui.

**A doua exigență** se referă la critică. Prețuim cum se cuvine critica, fiindcă ea este un instrument al îmbunătățirii unui proces sau a unei situații, dar nu suntem de acord cu critica de dragul criticii, ci cerem celui care critică să se străduiască a da și soluțiile de îndreptare, pentru ca gândul său să devină constructiv și nu demolator.

De asemenea, tot referitor la critică, specificăm că nu am publicat și nu vom publica texte care conțin acuzații (critici) nefondate pe probe verificabile, pentru că în acest caz acuzația (critica) nu reprezintă altceva decât o mizerabilă calomnie.

**A treia exigență** se referă la gradul de interes al problematicii de bază a textului respectiv, care dictează oportunitatea publicării. Un text poate răspunde cu brio primelor două exigențe, dar se poate ca subiectul abordat să nu prezinte un interes major pentru cititorii noștri, din punctul nostru de vedere, și atunci, renunțăm a-l publica. Sigur că această exigență este cea mai subiectivă dintre cele enunțate, dar ea nu are cum să nu existe. Și această exigență este lăsată, evident, în responsabilitatea celor care îngrijesc de bunul mers al acestui business numit Romanian Times."

Așa gândeam noi acum șapte ani și cred că tot așa gândim și acum. Deși creștină, revista Romanian Times nu este și nu funcționează ca o biserică. Într'o biserică obișnuită există o doctrină de bază, iar discuțiile se poartă în jurul unor diferențe specifice. Niciodată n'ai să întâlnești, de exemplu, vreo biserică catolică care să nu susțină cu tărie ideea că Sfântul Spirit vine de la Tatăl, dar și de la Fiul (dogma "Filioque"). Iar discuțiile pentru diferențele specifice se vor purta întotdeauna într'o zonă inferioară acestui subiect.

Cu Romanian Times lucrurile stau ceva mai diferit. Oricine din cadrul spiritualității iudeo-creștine românești își poate expune ideile în forumul nostru, și din această cauză veți întâlni ideea că Sfântul Spirit vine numai de la Tatăl. Iar noi, ca redacție, nu ne vom declara în bloc suporterii nimănui (deși avem fiecare păreri proprii), pentru că ideile autorilor sunt ale ... autorilor. Iar cititorul are dreptul paulin de a cerceta și a păstra ce crede el că îi este folositor. Dar pentru a nu transforma într'un "chat fără sfârșit" forumul nostru, nu vom acoda decât un singur drept la replică fiecăruia implicat într'o anumită problemă.

O altă diferențiere între Romanian Times și o organizație de tip bisericesc constă în faptul că ultima utilizează cu precădere producțiile sonore (predicile, de exemplu), pe când forumul nostru, pe cele scrise, de tip eseu. Atât predica cât și eseu sunt deopotrivă producții literare. Deosebirea constă în faptul că, predica produce, din punct de vedere omenesc, o emoție mult mai rapidă și datorită modulațiilor vocii. Eseul, în schimb, reclamă un efort mult mai mare de interiorizare (nefiind ajutat de sunet), dar are avantajul că, fiind scris, poate fi reluat de către cititor, ori de câte ori are nevoie spre adâncire.

Referindu-mă acum la problematica lui RT, aș zice că ea are în continuare trei vectori principali: cultura și spiritualitatea din România, cultura și spiritualitatea din Exilul Românesc din America și scrutarea viitorului politic și spiritual al omenirii. Să le luăm pe rând.

E firesc ca, orice popor plecat în pribegie să-și țină ochii ațintiți asupra patriei originare. Și asta pentru că, cei plecați sunt obligați de împrejurări să înmagazineze, într'un timp scurt, cunoștințe referitoare la noile țărâmurii pe care au ajuns. De aceea, patria originară devine, involuntar, un termen de comparație pentru evoluția fiecăruia dintre cei plecați. Și de aceea auzim cu stupefacție, de la cei veniți din diverse deplasări pe meleagurile natale, scâncetul: "Vai, biata țară, ce-a ajuns!"

Deh, ce să-i faci? Sunt patrii și patrii. Unele înțeleg spiritul vremii, ca Statele Unite, iar altele, precum splendida dar prăfuita Eladă, bat pasul pe loc de secole. Și cine-i de vină?

Niciodată alții, ci numai noi înșine, căci dacă zicem că n'avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi.

Zilele acestea, românii din Italia sunt speriați de moarte de răzburarea italienească, ca urmare a morții violente a Giovanei Reggiani, soția unui ofițer de marină. Poliția italiană susține că un țigănuș din Avrig a tâlhărit-o, apoi a violat-o și, într'un final 'apoteotic', a lovit-o mortal. Drept care, Italia, ca un singur om, cere sânge, mult sânge de român sau de rom, căci vorba ceea: și rom și român, lingvistic vorbind, pleacă din aceeași rădăcină.

Autoritățile române susțin că e vorba de o "luptă a civilizațiilor" între etnia țigănească și toate celelalte etnii europene, aparținând civilizației iudeo-creștine. Adică ceva de genul celor din *The Clash of Civilizations* a lui Samuel Huntington. Și cu asta mingea a ajuns din ograda noastră în cea a Europei. Dar e oare chiar așa?

În Germania, de exemplu, toți cerșetorii, inclusiv cei din rândul țiganilor, când ajung într'un nou oraș, se duc la primărie pentru a solicita un nou permis, fără de care nu pot cerși ... legal. Iar în această privință cred că Mircea Dinescu are perfectă dreptate zicând: "Fiecare țară din Europa își merită țiganii pe care îi are!" Cu alte cuvinte: România face parte dintre vechile civilizații latine. De ce nu au fost capabili românii să arate țiganilor cât de benefică e civilizația latină ca să renunțe astfel la cea romă? Nu au făcut același lucru americanii cu negrii africani eliberați din sclavie?

Adevărul e că noi, românii, suntem un neam eminent cumsecade. Noi n'am spart casa nimănui, n'am omorât pe nimeni, iar cu prilejul înmormântărilor mergem la biserică. Iar acolo, vorbind despre mort spunem cu o generoasă ipocrizie: "N'are ce să-i ierte Dumnezeu, fiindcă prea era cumsecade..." Iar dacă vreunul dintre noi mai scapă câte o găinărie nu-l spânzurăm că, deh, oameni suntem ...

Eminescu spunea: "Vai de neamul care nu duce răul până la capăt!" Și asta pentru că un neam, care nu duce răul până la capăt, nu poate duce nici binele până la jertfirea de sine.

Da, poate incredibil dar adevărat, italienii nu s'au înfuriat din cauza unei crime oribile comisă de un țigănuș din Avrig (au și ei marii lor criminali chiar în România), ci din cauza multitudinii de găinării mărunte ale unui neam ... cumsecade. Asta a declanșat prăpădul. Pentru că în sufletul omenirii iudeo-creștine a rămas de veacuri gustul leșios-înțepător al Laodiceei: *Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocoț. O, dacă ai fi rece sau în clocoț! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocoț, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: "Sunt bogat, m'am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic" și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol ...*

De aceea, dacă nu ne vom judeca cu asprime pe noi înșine, ne vor judeca alții, dar ... cu dublă asprime.

Spuneam că o altă problemă pe care vrem s'o dezbatem în paginile lui Romanian Times este cea a culturii și spiritualității din cadrul Exilului Românesc, cu precădere a celui american. Și aici avem probleme serioase și o mulțime de semne de întrebare, dintre care cea mai dramatică este: Ce vrem să fim? Români, americani sau româno-americani?

Savanții psihologi susțin de nu mai mult decât o generație că, biologicul nu bate spiritualitatea, cultura. Cu alte cuvinte, indiferent de originea sa etnică, o persoană aparține culturii de care se atașează afectiv. Și mi se pare normal să fie așa, dacă mă gândesc la o anume ierarhie stabilită de Apostolul Pavel: *Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângăniitor. Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. (...) ...deci, rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.*

Cred că fiecare soluție din grupul: "români, americani sau româno-americani?" prezintă avatajele și riscurile sale. Fiecare, deci, trebuie să cumpănească în această chestiune cu toată seriozitatea în funcție de particularitățile inimii sale și să se alăture cu toată dragostea soluției alese.

Și Romanian Times are opțiunea sa. Vom rămâne, ca și până acum, pe linia dezvoltării culturii și spiritualității româno-americane. Vom milita pentru înmulțirea numărului de biserici și așezăminte culturale, cu programe bilingve, dar în care limba română (chiar împânzită cu barbarisme) să aibă o ținută deosebită (*vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești*). Și vom încerca, din răsuputeri, să stopăm infiltrarea în zona noastră a "cultului urâtului", atât de practicat, din păcate, pe melegurile neo-mioritice.

În fine, scrutarea viitorului dramatic, care ne așteaptă, o vom face tot "politologie eschatologică", în conformitate cu profețiile biblice referitoare la "vremea sfârșitului". Iar zona de pe glob spre care se îndreaptă, și se va îndrepta, zilnic atenția noastră va rămâne Israelul, cel aproape sufocat de către miliardul fiilor lui Ismael. Căci acolo se găsește cheia problemei pentru noi: **Cei din pământul depărtat, gândiți-vă la Domnul și Ierusalimul să fie în inimile voastre!**

Stimați cititori,

Rugați-vă pentru revista dumneavoastră Romanian Times! Căci: **Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cei ce o păzește. Degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați târziu, ca să mâncați o pâine câștigată cu durere; căci preaiubiților Lui El le dă pâine ca în somn.**